

stk. 3, til „almindeligt landbrug“. I overensstemmelse hermed har man været tilbøjelig til at fortolke 1926-loven således, at kunstig landbrugs Vandning med grundvand altid kræver tilladelse fra en landvæsenkommission. Ved fortolkningen af begrebet mindre næringsdrift har man lagt vægt på vandforbruget; ansøgere, der kun har søgt om 1.000-2.000 m³ vand årligt til næringsdrift, har undertiden af landvæsenkommissionen fået at vide, at tilladelse var unødvendig; på den anden side har man antaget, at en gartnerivanding på 5.000 m³ årligt krævede tilladelse (1961-betænkningen side 30, spalte 1). Anden almindelig anvendelse omfatter bl. a. havevanding og bilvask.

KF § 2, stk. 1, 1. punktum, gentager til en vis grad 1926-lovens bestemmelse; anvendelsen til landbrugsformål er dog begrænset til „almindeligt landbrug“, hvorved det er tænkt at udelukke kunstig landbrugs Vandning, der er særskilt omtalt i KF § 2, stk. 3; reglen om næringsdrift er overført til KF § 2, stk. 2, der sætter en maksimumsgrænse på 3.000 m³ årlig; brug til almindelig anvendelse kan kun ske „i ringe omfang“. I KF § 2, stk. 1, 2. punktum, tages forbehold med hensyn til sundhedsvedtægter og bygningslovgivning.

Nærværende forslags § 11, stk. 1, stemmer i det hele med KF § 2, stk. 1. Man har således opgivet at fortolke den tidligere bestemmelse nærmere, men har henholdt sig til den ovenfor nævnte forståelse af nuværende praksis, hvilket også skulle fremgå modsætningsvis af, at mindre institutioner, hoteller, pensionater og landbrugs Vandning i mindre omfang er omfattet af forslaget § 12; også campingpladser — hvor vandforsyningens hygiejniske standard vil være af stor betydning — er indbefattet under § 12 og tænkes holdt uden for § 11, stk. 1. En grundejers vandlevering til sin nabo vil nu ofte kunne ske i medfør af § 12, stk. 1, nr. 1. Ved forbeholdet „med mindre andet er bestemt“ tænkes for det første på de bestemmelser i lovforslaget, som gør indgreb i grundejerens frie indvindingsret, jfr. §§ 11, stk. 2, 19, stk. 2, 25, 32-34 og 50. Endvidere tænkes på de indgreb, der foretages i medfør af anden lovgivning, herunder de sundhedsvedtægtsbestemmelser, der ikke ophæves ved lovforslagets ikrafttræden. Endelig tænkes på de begrænsninger i indvindingsretten, der følger af private aftaler.

Stk. 2 bygger på de gældende sundhedsvedtægtsbestemmelser, jfr. normalsundhedsvedtægten for landkommuner § 10, stk. 3. Sundhedskommissionen skal kunne stille krav til en rimelig placering af vandforsyningsanlægget og kræve indretningsforskrifterne overholdt, men sundhedskommissionen skal kun kunne forbyde vandindvinding på grunden,

når der er nærliggende fare for, at anlægget vil blive sundhedsfarligt, eller når betingelserne i § 3, stk. 2, er opfyldt. Hvis sundhedskommissionen mener, at vandindvinding på grunden vil være i strid med andre retsregler — f. eks. lovforslagets § 19, stk. 2, — bør den dog ikke godkende anlægget, men bør henvide ansøgeren til først at godtgøre, at anlægget ikke strider mod de nævnte regler.

Til § 12.

Bestemmelsen er ny.

Stk. 1-4 svarer i vidt omfang til KF § 2, stk. 2 og 3, til hvis udførlige bemærkninger der henvises. Et af udgangspunkterne for bestemmelsen var, at kommissionen ikke fandt det rigtigt at henlægge de gennemgående komplicerede vandindvindingssager til de landvæsenævner, der var oprettet ved landvæsenretsloven af 1949, men til gengæld mente at kunne henlægge en række mindre sager til kommunalbestyrelsen eller til kommunalbestyrelsen og embedslægen i forening, jfr. 1961-betænkningen side 35-36.

Indenrigsministeriet har ændret bestemmelserne ved at udelade reglerne om fortrinsrettigheder for visse vandforsyningsanlæg, jfr. herom tildels nærværende forslags § 31, stk. 2, og § 33. Endvidere har man ændret bestemmelserne som nærmere anført nedenfor.

Stk. 1, nr. 1, angiver hovedbetingelserne for tilladelser til små fællesvandværker på landet i overensstemmelse med KF, § 2, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 1, nr. 2, angiver hovedbetingelserne for tilladelser til institutioner og mindre erhvervsvirksomheder, jfr. KF § 2, stk. 2, 4. pkt. Med hensyn til nødvandværker — herunder sygehusvandværker og vandværker med brandslukningsformål — tænkes bestemmelsen kun at dække den normalt ringe vandmængde, som kræves for med mellemrum at holde værket i gang for at holde det i brugbar stand. I nødsituationer kan der blive tale om en betydeligt større indvinding, der antages lovlig efter nødretsgrundsætningen. Indenrigsministeriet har i opregningen tilføjet hoteller, pensionater og campingpladser, jfr. herom bemærkningerne til § 11. I ordene „andre erhvervsvirksomheder“ skal ikke ligge, at de lige foran opregnede virksomheder nødvendigvis skal være erhvervsvirksomheder; således kan en campingplads være kommunal.

Stk. 1, nr. 3, angiver hovedbetingelserne for tilladelser til mindre landbrugs Vandning, jfr. KF § 2, stk. 3. Indenrigsministeriet har formuleret bestemmelsen således, at den kun kan anvendes uden for „oplande, der er beregnet i forbindelse